

Sigrid og buskapen hennes.

Et gammelt folkelivsbillede fra Senja.

Mel: Jeg beiled engang til en pike så skjønn.

En septemberkveld riktig fager og fin
sto Sigrid og lokka på buskapen sin:
«Kos-kos Blomsterlin, kos-kos Fagerros
Kos kos kua mi, kos-kos kosa kos !

Kom heim du mi gjeit oppå høge snaufjell!
Ja, no må du komme for no e det kveld.
Kit-kit,kitle-kitt; kitle-kitt gjeita mi!
Kitt-kitt, kom no ned i frå fjeld og frå li!

Kom heim du min sau, ja kom heim du
mitt lam,
som står der på knausen så stolt og så stram
Kir-kir, kire-kir, kire-kir sauene min!
Ja, no e det ti te å komme deg inn.

Og kjyrne kom, Fagerros, Blomsterlin.
Og bjøllane klang, og den klangen var fin:
«Sing, sing, singeling, singeling, sing sing".
Og bjøllane klang: Klingekling, klingekling!»

Og gjeltane kom, og de var ikke sein.
De sprang over stukk, de sprang over stein.
Og føtane trippa så lett, tipp tipp!
Aa hei kor de kjem, trippe tripp, trippe tripp!

Og sauene sprang, som for livet de sprang.
De hørte kor Sigrid ho lokka og sang.
Og føtane trippa så lett, tipp tipp!
Aa hei, kor de kjem, trippe tripp, trippe
tripp!

No moro det blei, kan du tenke og tru.
Så tok ho blekkbøtta og melka si ku.
Så fagert de første strålane sang:
«Sing, sing, singeling, kling klang, kling
klang!»

Kor du er så strålande gla i ditt sinn,
når heile den buskap da venta e din!
Kor fagert å lokke: «Kosa-koss Fageros!
Kos-koss Blomsterlin, kosa-koss, kosa koss!»

Aa vere budeia, det skjem ingen ut,
Aa stelle med dyra og frykte sin Gud,
for det skal ho æres og ha eit «hurra»!
Ja e du budeia må du være gla.

Jan Svanli.